

"Aaa...đau cứu..." hơi thở cô yếu dần hai bên đùi, hai hàng máu tươi từ từ chảy ra

"Tốt! Như vậy thì tôi không cần đưa cô tới bệnh viện nữa"

Hắn vô tình bình thản đến lạ, tàn nhẫn lạnh lùng nhìn cô nằm bất động đau đớn dưới sàn nói

"K...h...ô...n...g" Uyên Khanh đau lắc đầu lia lịa trong nước mắt cố nói trong sự bất lực rồi ngất lịm đi

"Anh? Chị Nhã Uyên Khanh hình như ngất rồi" Mạnh Duy tên đàn em đứng phía sau thốt lên với giọng điệu lo lắng

"Mặc xác cô ta" hắn phúi tay không thèm nhìn Uyên Khanh, mặt lạnh quay lưng bỏ đi

"Nhưng...Nhưng máu...máu chảy ra nhiều quá, lỡ chị Uyên Khanh □hết luôn thì sao anh?"

Mạnh Duy sốt xăn đi lại cạnh cô

Hắn nghe từ "□hết" có hơi động lòng ngoáy đầu lại nhìn, khuôn mặt cô bây giờ trắng bệch ướt đẫm mồ hôi, máu tươi chảy ra càng nhiều nhuộm đỏ chiếc váy cô đang mặc, không chừng để thêm vài phút nữa cũng có thể cô □hết thật.

Hắn thấy vậy lật đật sai bước đi nhanh lại chỗ cô, ngồi xuống nhìn cô cất giọng gọi

"Uyên Khanh? Nhã Uyên Khanh mở mắt ra? Uyên Khanh" hắn lay lay thân thể Uyên Khanh

Thấy cô không động đậy, cơ thể có phần hơi lạnh, khiến Minh Khang hốt hoảng bế cô lên chạy đi

"Mau gọi xe cấp cứu cho tôi? Nhanh cô ta không thể □hết"

"Dạ" Mạnh Duy nghe xong tức tốc móc điện thoại ra gọi nhanh xe cấp cứu

Tại bệnh viện

"Xin mời người nhà ngồi ở ghế chờ"

Nữ y tá xinh đẹp gấp gáp nói với hắn, Minh Khang nghe thế lặng thinh đi lại ghế ngồi chờ, thời gian cứ thế qua đi

8 tiếng sau, cách cửa phòng cấp cứu mở ra một vị bác sĩ trẻ bước lại phía hắn

"Anh là gì của bệnh nhân"

"Chồng" hắn đứng dậy trả lời thẳng mà không cần suy nghĩ

"À! Cũng rất may là đưa bệnh nhân đến bệnh viện kịp thời nên hiện giờ tình trạng vợ anh đã qua được cơn nguy kịch"

"Đứa bé trong bụng cũng đã an toàn giữ được, nhưng nên lưu ý thời gian này cần chăm sóc kỹ cho sản phụ để khi đứa bé sinh ra mạnh khỏe và không bị di chứng gì để lại"

"Tôi không cần đứa bé đó. Tôi muốn bỏ"

Minh Khang nhàn hạ rút tay vào túi quần, thản nhiên đáp lại, làm vị bác đang đứng trước mặt khá ngạc nhiên trở mắt nhìn hắn chằm chằm, vị bác sĩ cười nhạt hỏi lại

“Sao chứ? Ý anh là...”

“Tôi muốn phá bỏ cái thai”

“Anh đang đùa tôi sao? Chuyện này là không thể”

“Tại sao không?”

“Tình trạng sức khỏe của vợ anh bây giờ không cho phép làm điều đó? Và lại con của anh mà anh bảo phá bỏ sao”

“Tôi không quan tâm! Tôi muốn lập tức phá”

“Nếu như phá bỏ ngay bây giờ trong tình trạng sức khỏe này thì cả đời này vợ anh sẽ bị vô sinh do ảnh hưởng đến tử cung”

“Tức là sẽ mãi mãi không thể mang thai lại. Anh hãy suy nghĩ cho kĩ vào muốn giữ hay muốn phá?”

Hắn ngơ người đứng lặng lại trầm tư suy nghĩ một lúc, bây giờ là tình thế gì đây? Sao có thể bị vô sinh được chứ? Hắn còn chưa có con trai? Suy nghĩ chưa dứt thì một giọng nói quen thuộc chuyển đến.

“Bằng mọi giá phải giữ an toàn cho cháu nội tôi”

“Không có sự cho phép của tôi thì bất cứ ai cũng không được đụng tới con bé Uyên Khanh”

Giọng nói uy quyền, khí chất ngời ngời làm cho hắn giật mình quay đầu lại nhìn thì có chút hốt hoảng miệng ấp úng

“M...mẹ?”